

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција књиге проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“
Лесковац, 15. април 2006. године

Водитељ: Испред Одбора Српске радикалне странке Лесковац, четворица угледних грађана и великих патриота данас ће вам представити књигу „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“. У предговору ове књиге је записано: „Постоје људи који својим делима резервишу време за себе. Постоје места која се окаде идентитетима хероја и жртава. Постоји време прошло, време садашње и време будуће“.

Брана Црнчевић: Госпође и господо, пријатељи, шта казати о ономе што се налази између корица ове књиге. Вечерас ћете имати сусрет са књигом која се не може тако једноставно писати. Господин Воја Шешел је у Хагу притворен и дуго већ чека суђење до кога никако не долази, али слобода долази од Бога и од себе самога. Узео је слободу да буде слободнији у Хагу него многи лидери странака у Србији који се налазе на власти. Зато нерадо говорим о Шешелу као утамниченом човеку. Он се сам утамничио, могао је да изабере бекство, вероватно би га радикали скривали дуго и упорно и вероватно га никада не би ухватили да му се ишло у ту причу. Он је поверовао и слава Богу што верује, да може својој отаџбини, својој странци, свом народу да буде користан тамо где су тражили да буде, у Хашком трибуналу, који госпођа Смиља Аврамов, не без разлога, назива мртвачницом за Србе. Тамо наши у присуству власти умиру. Двојица су се наводно убила, Докмановић и овај, мање наш, господин из Крајине Милан Бабић. Милошевић је сигурно тамо преминуо у присуству власти, ако није убијен директно, убијен је режимом, третманом, оним оковима у којима је довођен на суђење, тортуром, слабом лекарском негом. Војислав Шешел је изузетак, он је Хашком трибуналу изазов и ја се усуђујем да пред многољудним људством радикалне странке кажем да се за њега плашим. Не за његов живот, јер верујем да неће имати нико смелости да му скрати живот, пошто је отишао тамо здрав физички и ментално и верујем да ће се такав одатле и вратити и бити један од управљача који није једини управљач на челу ове државе, али, молим вас да се привикнете на моју песимистичку идеју, да су, опечени случајем Слободана Милошевића, хашке судије вероватно дошле до закључка да ову привилегију коју је имао Милошевић да се брани сам неће дозволити Воји Шешелу. Гледано лаички и гледано стручно, Шешел има веће правне квалификације од Милошевића да се брани сам. Професор је универзитета, правник, а такви по хашким протоколима могу да буду адвокати свакоме, значи, Шешел би могао, да није оптужен, да буде адвокат свакоме а биће му ускраћено, сад верујем, право да буде адвокат сам себи.

Знајући Србију, пророкујем и да то суђење неће бити преношено, да ће покушати да га удаве у мраку, у ћутњи, у приповеци да не заслужује пажњу српске јавности и знам да ће у томе предњачити велике ТВ станице у Србији, које ће вероватно као послушници добити такав налог од страшног Хашког трибунала без кога се, изгледа, не може ни корак даље, али ми не морамо да идемо ни корак назад, можемо да останемо овде такви какви смо и да будемо своји.

Ја сам жестоки симпатизер ваше странке, јер је боље да будем симпатизер него члан. Као члан бих вам нанео неку штету, одмах би рекли да се бивши Слобини пријатељи друже са Вучићем и Томом, што је, међу нама речено, тачно и могао бих и ја да узем тај беџ али не дам им прилику да почну неку битку са мном пре него што ја одредим. Живимо у време кад ви имате једну деликатну дужност, деликатнију од моје. Овде вас има по слободној процени 820. Није то мали број, ту су, видим, саборци генерала Делића који су с њим браћа по оружју у бившим и будућим невољама и због тога је значајно да један човек из плејаде оних који су бранили отаџбину прилази овој странци и да безазорно носи овај беџ, кога се ја привремено одричем. За неколико месеци, за годину дана биће поново избори, и од вас зависи, од вашег рада, од вашег понашања, од збира пријатеља с којима другујете, како ће изгледати Лесковац, како ће изгледати Србија.

Ово је други највећи скуп ком присуствујем у славу Воје Шешеља и његових записа. Први је био у Дому синдиката али и сами знате колико је Лесковац мањи од Београда а по броју вас који сте овде Лесковац је у процентима већи од Београда. Ја вас поздрављам искрено.

Горан Цветановић: Драги гости, браћо Срби и сестре Српкиње, с обзиром да аутор књиге проф. др Војислав Шешељ није присутан вечерас са нама, желим свима вама да се захвалим што га нисте заборавили и да вам пренесем да ће проф. др Војислав Шешељ бити пресећан што његове књиге на овај начин иду вама у руке. Зато вас молим да нашег универзитетског професора, светског интелектуалца који је увек ширио идеју националног јединства и слободарски дух, истрајног борца за заштиту српских националних интереса, човека који нас учи да свој народ волимо највише на свету, поздравимо громким аплаузом.

Књига „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ је штампана на 1.000 страна. Самом сведочењу претходе три оптужнице против Слободана Милошевића, косовска из 2001, хрватска из септембра 2002. и босанска из новембра 2002. године. Оптужнице садрже повреде закона и обичаја ратовања, тј. повреде Женевске конвенције, као и оптужбу за заједнички злочиначки подухват, тј. стварање Велике Србије. На основу оптужнице можемо схватити да је намера Хашког трибунала да се Србима и српској држави постави тешка морална, политичка и правна хипотека. Насупрот томе имали смо прилику да пратимо сведочење др Војислава Шешеља, човека енциклопедијске учености који је изванредан познавалац историје, социологије, међународних односа, кривичног права као и међународног јавног права. Проф. др Војислав Шешељ је најбољи познавалац српског националног питања и узрока сукоба на простору бивше Југославије. У сведочењу је показао изванредно знање и разумевање историје јер је дуго проучавао генезу рата на простору бивше СФРЈ, узрока распада исте, као и верске и геополитичке корене сукоба на нашим просторима, који су пре свега довели до верско-националне категоризације Срба, као и генезу развоја политичке идеје Велике Србије. Став да српски народ треба да остане у јединственој држави, Великој Србији, поткрепио је непобитним историјским чињеницама, користећи знање права, као и своју интелектуалну вештину и природну храброст. Шешељ је доказао да није постојао удружени злочиначки подухват, већ је он следио жељу свих Срба да имају своју државу на територијама где су Срби живели вековима. Зато и нама остаје да преносимо истину, јер већина грађана Србије су људи који желе да живе у својој земљи, на свом огњишту, да гаје и васпитавају своју децу и да знају да ће они имати будућност у нашој Србији.

Шешељ је својом моралном чврстином показао каква мора бити одбрана достојна нације. Ова књига као супериорно сведочење истине треба да буде путоказ свима нама, као и будућим поколењима на који се начин треба борити за своју земљу, како треба бранити српски народ, државу Србију и српске националне интересе. Ова књига проф. др Војислава Шешеља оставља истину у наслеђе будућим генерацијама, показује да нисмо обрुकали претке али борећи се за истину ми показујемо да не желимо да разочарамо потомке јер смо свесни да морамо увек имати храброст за истину. У књизи доминира трагедија нашег народа и ова књига постаће сведок једног времена, једног простора у коме се сви ми данас налазимо.

Књига је показала да је демократски свет прво донео пресуду, потом је основао Трибунал и подигао оптужнице. Кривац је дефинисан – српски народ. Циљ Трибунала је да компромитује и оспори смисао ослободилачких тежњи српског народа током претходних векова, свдећи национални ослободилачки покрет српског народа за ослобођење и уједињење под великосрпски хегемонизам. Проф. др Војислав Шешељ је показао да се српске жртве, српска истина и српска историја не уклапају у хашку правду, која само жели да избрише траг сопствених злочина. Управо из ових разлога сведочење Шешеља је велики капитал српског народа јер је он врхунски бранио српске интересе, показао шта је вера у идеје, шта је фасцинантна доследност, па је зато ова књига историјска грађа која ће омогућити следећим генерацијама да са временске дистанце имају добар извор историјске анализе догађаја, личности и права, јер сведочење на документован начин интернационализује истину нашег српског народа.

Књига „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ је непроцењив историјски докуменат јер је аутор човек који има високе моралне вредности, који је жртвовао сопствену слободу због својих идеја јер му је љубав према Србији, према отаџбини највећа и најважнија. Само такав човек

може бити слободан човек. „Из смисла вечности долазе и у вечност одлазе само они који се изборе за право на истину“, а то је наш сведок одбране српског народа, чија храброст и човечност нам враћа веру и наду да Србија има будућност и да ћемо се заједно изборити за слободу целог српског народа, за његову духовну снагу и културу и обнову националног поноса и достојанства.

Шешељ као човек брзе мисли због своје смелости и пркоса је сад у Хагу, јер је држао снажне и запаљиве говоре борећи се за своје идеје. Зато сви ми желимо да будемо као Шешељ. Наставићемо његово дело, говорити још гласније и ватреније, јер само на тај начин можемо да сачувамо нашу Србију. Ту Шешељево храброст требао би да има сваки припадник нашег народа, без илузија да ће нас у томе подржати тзв. демократски свет, јер је наш циљ да из Хага изађе сунце слободе, истине и правде. Свима нама су народ и истина битнији од наше личне судбине. Не одупрети се злу је веће зло од самог зла и зато Војислав Шешељ у својој књизи „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ до танчина описује сваку изговорену реч, сваку потврду истине, али скида маске пре свега са припремљених лажи Карле дел Понте. Зато ће ово дело као запис истине бити проучавано у свим институцијама које се баве правдом и правом. Неко мора у нашем друштву да сачува идеју слободе и идеју државе. Главу горе, народе мој, посрнули јесмо, на коленима нисмо, јер иза нас је Србија, честита, поштена, искрена, иста таква је и испред нас. Живела Србија, живео проф. др Војислав Шешељ.

Божидар Делић: Браћо и сестре, даме и господо, ово је једини град у коме мене не треба представљати јер управо моја главна снага у току НАТО агресије био је Лесковац. И ја могу слободно да кажем, ја могу увек да кажем: „Да, господо, Лесковац је увек био већи од Београда, Лесковац је патриотски град, а Београд, за Београд ћемо видети“. Из Лесковца у моју јединицу дошло је 3.300 Лесковчана, односно људи из целог округа. Лесковац је био једини град, у овој држави где је проценат мобилизације био 10,5, у Београду је то било можда 0,5 процената. А сада ја, као један од сведока одбране, треба да говорим о другом сведоку и о његовој књизи. Да је у питању неки други човек то ми вероватно не би представљало проблем, али када је у питању др Војислав Шешељ онда то представља проблем, не само мени, него и већини других људи. Вама је сигурно јасно због чега сам ја отишао да сведочим. Ја то никад нисам сматрао као обавезу, ја сам то сматрао прво као дужност, а после тога као част. То је била и моја дужност према нашим ратним друговима који су оставили своје животе на Косову и Метохији. Сви ви у овој сали, посебно моји ратни другови са планине Паштрик из Метохије, знају да ми нисмо ратни злочинци, знају да ми нисмо убице већ смо само бранили своју земљу, борили се против терориста и против убица, и то је неко морао да оде и да каже у тој проклетој кући коју зову Хаг; и ја сам испред вас из 549 бригаде одабрао да то будем ја.

У тој тамници налази се велики број Срба, слободно могу да кажем српских мученика. Тешко је тамо провести и један дан, а не провести толике године, колико је провео недавно убијени председник Србије и Југославије господин Слободан Милошевић или колико је провео господин Шешељ. Треба проћи кроз 14 врата од којих се, не знам због чега, половина отвара електронски, камере вас посматрају док се крећете а она друга половина, и то искључиво у том српском делу затвора, отвара се оним старим кључевима који асоцирају на тамницу.

Говоре да се господин Милошевић сам тровао у Хагу, а претреси свих који тамо долазе су тако ригорозни, троструки, значи три пута електронски прегледи, два пута претреси и прегледи свега што имате код себе, тако да је свима који су тамо били потпуно јасно да је њихова прича само за нечије друге уши.

Када сам полазио у јуну прошле године, ја нисам знао да ћу толико дуго бити у том Хагу, укупно 63 дана у два наврата, први пут 44 дана, други пут 19 дана. Стотине и хиљаде људи који ме знају, који су знали да тамо идем молили су ме да пренесем њихове поздраве господину Милошевићу и господину Шешељу. Господину Милошевићу сам уручио те поздраве од великог броја људи, господину Шешељу нисам могао, јер је у то време он био у оној вишемесечној изолацији, тако да није могао контактирати ни

своју породицу, ни своје партијске другове. У време када је настајала ова књига ја сам био у Хагу, ја сам сведочио непосредно пре господина Шешеља и одмах иза њега. У време када је он сведочио ја сам се налазио можда пар метара од њега, делио нас је само зид али таква су тамо правила да једноставно не дозвољавају да један сведок види другог или да уопште види било ког човека који потиче са ових простора. Чак и господина Милошевића срео сам само на почетку суђења и пре уласка у судницу пет дана када смо разговарали о одбрани, а касније могли смо само да се поздравимо како сте видели да се то иначе ради сваког дана, и могао је само да ми махне руком када би одлазио из суднице.

Зашто је ова књига врло значајна? За нас, за мене и за моје колеге по професији она је значајна јер показује да господин Шешељ не само да је доктор правних наука, да изузетно познаје политику и политичку теорију, да познаје филозофију, него да познаје врло добро и војну науку. Рецимо, на страници 189, мене је запањило када господина Шешеља питају потпуно исто питање какво су можда месец или два раније питали мене а односи се на Призрен и на прелаз Врбницу, његов одговор је био потпуно исти као и мој одговор. Ова књига је већ постала историја јер један од њених главних актера је мртав. Пошто нема више господина Слободана Милошевића, и пре него што смо ми сматрали да ће то бити ова књига је већ постала део историје.

Вама није познато да је тај Хашки трибунал учинио све да отежа сведочење господину Шешељу а самим тим да отежа и умањи и значај његовог сведочења. Како су то радили. Они једноставно нису дозвољавали да се господин Милошевић и господин Шешељ виде. Тамо је пракса да, када један сведок сведочи, онај следећи се припрема за сведочење. Када сам ја сведочио, требало је да се припрема господин Шешељ. Готово свакодневно господин Милошевић је председавајућем судији тражио да се омогући његово виђење са господином Шешељом. За та 44 дана они су се видели два пута по један сат. Пазите, два пута по један сат би можда било довољно да попију кафу и да се распитају за породицу, али никако не да један петнаестогодишњи период политике у којој су обојица учествовали, претресу и да се договоре о питањима и одговорима. На крају, господин Шешељ је поручио господину Милошевићу да његови правни заступници ипак узму књиге, и то почевши од броја 41, мислим да је то „Идеологија српског национализма“ и још неких 4-5 књига и да на основу тога крену да праве питања. А да ли је неко од вас могао то да види када су њих двојица ушла у судницу? Тамо су та два наша врхунска политичара, две интелектуалне громаде суверено владали. Није се ниједног момента могло видети да су они имали врло мало времена за припреме. Странци који су пратили суђење, људи са којима сам се ја тамо сретао, посебно су говорили о сведочењу господина Шешеља.

Господин Шешељ је свакако јединствен човек, он је једини који је тражио да оде у Хаг, сам је платио своју авионску карту, отишао у Хаг и рекао, одлазећи, својим партијским друговима да они чувају Србију а да он иде да растури ту институцију. Он је јединствен и по томе, када је господин Милошевић преко правних заступника питао да ли би хтео да сведочи у његовој одбрани, он је рекао одмах – да, како да не, господине Милошевићу, али то нису рекли многи други људи овде у Србији, а то нису прихватили неки Срби, међу њима и неки генерали који су се налазили у Хагу, јер су им њихови правни заступници саветовали да није добро да сведоче за Милошевића и да ће на тај начин отежати своју одбрану. Само господин Шешељ, а касније и генерал Ојданић су прихватили да сведоче, иако оптужени, у одбрани господина Милошевића.

Сада две кључне ствари, два кључна момента. Верујем да сте сви то пратили, и онај дан када се говорило о Великој Србији, када је једноставно дошло у недоумицу судско веће и питало господина Најса, јер је господин Шешељ рекао да господин Слободан Милошевић нема ништа са идејом Велике Србије, да је то идеја Српске радикалне странке. Други моменат је удружени злочиначки подухват. Иначе, удружени злочиначки подухват није ни за кога другог предвиђен него за Србе. Тога нема код Шиптара, нема код муслимана, нема код Хрвата. А то удружење је нешто што не постоји на папиру, то је нешто што је у вашој глави – ви сте се са неким удружили, смислили план како ћете, ето, геноцидом почистити неке територије. Удружени злочиначки подухват је такође, у потпуности довео у питање господин Шешељ, јер

у његовој оптужници стоји удружени злочиначки подухват од фебруара 1991, а код господина Милошевића то је негде од јула или августа 1991. године, тако да просто изгледа смешно. Два политичка противника који су само у одређеним моментима кад су то интереси наше отаџбине захтевали били јединствени у одбрани тих интереса, никако нису могли бити у удруженом злочиначком подухвату. Можда сам већ сувише говорио, сматрам да треба свака домаћинска српска кућа да има ову књигу. Кад читате ову књигу, добијате често осећај да вам је потребна и енциклопедија, да су вам потребне још разне друге књиге, мапе из прошлих векова, јер господину Шешељу често тамо нису дозвољавали да потпуно објасни историјску конотацију неког догађаја. Сетите се само онога судије Бонамија, он се обично захваљивао господину Шешељу и каже хвала, господине Шешељ, сад ми је све јасно. Иначе, њему, колико сам ја видео тамо, никада ништа није било јасно, али он је иначе Најсов добар пријатељ и обично тако поставља нека несувисла питања када осети да господин Најс дође у проблеме па почне да се чешка по глави, и он онда упадне са неким питањем сведоку, без обзира је ли то господин Шешељ или неко други и тражи неко објашњење да би дао времена господину Најсу да се снађе и да касније настави са испитивањем.

Ја сам на Лесковац, и уопште на југ Србије поносан не само због тога што је Лесковац дао највише добровољаца у ратовима за одбрану Српства од 1991. до 1999. године, ту чињеницу не знају многи у Србији. Лесковац је имао и у односу на број становника огромне жртве у тој борби за одбрану Српства и српских интереса. Поносан сам и због тога што на југу Србије и у Лесковцу ови које ми обично зовемо жути, који за себе кажу да су демократе, никада нису могли да ухвате корене. Мени је јасно и због чега: ово је патриотски крај, ово је крај домаћина и радних људи. А тамо где се ради и зноји, њима није место. Постоји једна нација у свету, доле код онога много сланог мора, нећу да им помињем име, који су врло блиски жутима и који такође никада нису волели да раде, али су волели да живе од туђег рада. Ми нећемо имати другу шансу, ја то не говорим за себе и ради вас већине, говорим ради оних који долазе. Лесковац су некад звали српски Манчестер. Ја не знам шта је од тога остало. Цела Србија је упропаштена, цела Србија је продата, још увек имамо нешто воде и још мало ваздуха. Можда ће нам једног дана и то узети, али ми ћемо за то бити криви јер ако пропустимо шансу која ће бити за неколико месеци, ја мислим да ми следеће шансе нећемо ни имати. Неки глобалистички планови су предвидели за наш простор не интелектуалце, с ових простора им не требају школовани људи, одавде им само треба робовска радна снага.

Александар Вучић: Даме и господо, ја хоћу у првих неколико реченица да вам говорим о нашој будућности. Слушао сам и Горана Цветановића и Брану Црнчевића и Божу Делића, моје пријатеље, саборце, људе који ће морати и убудуће, хтели, волели то или не, да преузму још већи терет одговорности на себе и да се боре за Србију још жешће и више него што су до сада чинили. Ја хоћу вама да кажем вечерас нешто што можда не очекујете. Никома не желим посебно да се додворавам, вама и не треба то да чиним, знате колико вас волим, али хоћу да вам кажем да данас наш Београд није жути Београд, он је српски Београд и биће сваки град у Србији српски као што је Лесковац данас. Једино они што знају, а шест година владају, шест година отимају Србији све, шест година пљачкају ову земљу, помагали су пре тога и НАТО бомбардовање, радили су све што су могли и против Републике Српске и против Српске Крајине. Ја вас данас молим, ја од вас, драги пријатељи, тражим једну ствар – на сваком месту, у кафани, у кући, код пријатеља, у биоскопу, у позоришту, у аутобусу, у аутомобилу, свуда да се борите за Србију, за слободу нашег народа и да не дате тим протувама да говоре о српском роду све најгоре, и да им не дозволимо да у било којем месту у нашој отаџбини имају већину, ни у једној кафани не могу више да нас победе, ни на једном месту у нашој Србији њих не може да буде више и не могу да буду бољи од нас. Србији је било доста оних који причају: само нас оставите још мало, теку реформе, демократија цвета, милина једна. А шта је милина, уништене фабрике и отпуштени радници, то што људи једва крпе крај са крајем, то им је милина и то што њихови тајкуни највећи, од Ђиласа, Хамовића, не знам ни ја ког, имају по пет милиона евра годишњи профит. Не приход, профит. Видели сте их кад

тражите минут ћутања за Слободана Милошевића, тражите минут ћутања за човека који је био председник Србије и председник Савезне Републике Југославије, више пута биран, шта ураде – једни изађу напоље, други нешто звижде и додају, трећи седе. Да смо то ми урадили када се то догодило Зорану Ђинђићу, обесили би нас на Теразијама. Али у томе се види разлика између нас и њих, разлика у томе ко је какав човек, ко је колико пристојан, ко колико поштује и воли Србију. Кажу, па не смете ви да кажете ништа данас против њихових лидера. Ма немојте, ми говоримо са историјске дистанце, још гледамо шта ћемо да кажемо, а имали бисмо шта да кажемо и о Зорану Ђинђићу и о некима другима. А они на дан сахране, поштовани пријатељи, одвратнија сатанистичка представа се у Србији није догодила, на дан сахране, у тренутку кад је сахрањиван Слободан Милошевић они организују балонијаду, прославу сахране организују, радост организују. Да ли је могуће да некоме нормалном то падне на памет! Ја и сад, у Скупштини Србије, кад год видим оног несрећног Албијанића, кажем му „балонџија“. Он се смеје, он се клибери, њему је све свеједно, шта год да се деси њему је све свеједно. Шта он зна, он мисли да је добро да он буде срећан кад неко буде убијен или тако нешто, то је њима европски, реформски, демократски. Не знам како им је, то није ни српски, није ни људски. Е, такви људи данас Србијом управљају, такви људи Србијом владају.

Јесте ли чули синоћ изјаву Френка Визнера, каже, независно Косово, пре тога неки Џек Стро, пре тога неки Сојерс каже независно Косово, а јесте ли чули неку реакцију Бориса Тадића – јесте ли чули неку реакцију Владе Србије – ћуте ко заливени. А сад ћу да вас подсетим, кад треба да приме Мишела Платинија, каже Тадић, ево га највећи голман свих времена (нисам знао да је голман ал' нема везе). Па онда, сећате се кад је онај хрватски певач био, неко му лупио шамар, откуд знам због чега, Дарко Рундек, он га сутрадан прима да га ваљда милује по образу да га прође од тог шамара, ал' неће ништа да каже за то што неко хоће да отме 13,5 посто територије Србије, ћути ко заливен. Баш га брига, не секира се ништа због тога, не тиче га се Косово и Метохија, нема шта да каже. Поплаве у Србији – руке у џепове гив ми фајв са оним зликовцем Станковићем нешто, да се виде на телевизији и каже тражићемо од Владе да нешто уради. Хајде бре ти нешто уради што си се кандидовао за председника Србије. И ти и та Влада нек нешто ураде за грађане Србије а не само да се сликају по телевизијским емисијама.

Јесу ли рекли нешто поводом снимка из Словеније? Не. Ми смо добили евиденцију, запрепастиће вас неке ствари које ћете сад чути. На нашим централним београдским телевизијама, а могу да мислим како је било на локалним, више од 9.000 пута емитован је снимак убијања муслимана у Трнову. Знате ли колико је пута поновљен случај Холмец: 21 пут, па израчунајте колико је то пута мање емитовано. Знате зашто? Зато што наша власт хоће да нам каже да српска крв мање вреди, да српски животи мање вреде, да Срби не вреде ништа, да ми морамо да будемо злочинци чак и онда кад нам децу убијају ни криву ни дужну кад са белим чаршавом изађу, па ће онда да кажу да је и то монтажа. Ћути држава. Која је реакција била Тадића и Коштунице, и један и други – немојте да кваримо односе. Јанша га зове телефоном, па још виче на њега, каже – не свиђа ми се ово што ви радите по вашим медијима. Стварно, а нама се много свидело то што сте ви убијали нашу децу. Како их није стид и срамота. Па кажу – не дамо ми да Срби купе Меркатор, не дамо ми то, не може то, пала би Влада, а у Србији ништа неће да падне, распродаше све живо, целу земљу распродаше, купи је ко зна ко и за ко зна колике паре, ником ништа, баш брига и владу и председника и све друге. Никога не интересује ништа.

Ја знам зашто је овде вечерас велики број људи. Знам колико волите Воју Шешеља, знам колико сте поштовали Слободана Милошевића али знам и то да више од свега волите слободу, волите своју децу и своју будућност. Можда ће се ови средовечни, мојих година, и ови млађи од нас наљутити, али ћу вам рећи нешто. Волео бих када бисмо сви ми имали однос према држави онакав какав имају наши најстарији грађани, какав имају пензионери. Питајте њих, који најтеже живе, неће да вам кукају како тешко живе, то ће између себе, како не могу унуку да купе торбу за школу, чоколаду или било шта друго, али ће увек у сваком тренутку државу, постојање Србије да ставе на прво место и то је оно што ми, средовечни, а и ови млађи од њих морамо да научимо. Данас Борис Тадић ништа друго не ради сем што Србију дели. Ми

нећемо да је делимо, имамо једну Србију али је тачно да у политичком смислу можете да видите два дела, два супротстављена табора. Један који предводимо ми, који се бори да имамо државу, да имамо земљу, да имамо Србију, да она не буде ничија прђија, да о њој одлучују грађани Србије, и ко ће да влада и како ће да влада, да могу да живе животом достојним човека, да могу да добију оно што су зарадили, да они одлучују о томе где ће и коме ће њихове фабрике, да они одлучују о будућности своје деце. И имамо други део Србије који хоће једино да им штиккле вире из задњице Хавијера Солане и осталих и ништа друго на кугли земаљској им није важно, и ништа друго их не интересује, јер мисле, докле год је окупатора овде и они ће да владају. Неће. Нека погледају данас у Лесковцу колико је људи. Погледајте колико је људи у сали. Знам да свако од вас у овој сали то осећа и то ће да осећа сваки дан док не дођемо до коначне слободе, а то је да морамо свим снагама, свом својом енергијом, свим својим знањем, сви да упремо да се изборимо да добијемо један глас више од свих њих заједно, јер ће се поново уједињавати, и да их почистимо са политичке сцене Србије.

Говорили су нам људи, подсетићу вас на то, не можете 10 посто да прећете, па не можете 15, па не можете 20, па ви сте достигли свој максимум са 25, па нећете моћи 30, сад кажу тешко ће ићи преко 40, а ја вас гледам и ја знам шта можемо да постигнемо нашим радом и трудом. Нећу да вас молим, хоћу да тражим од вас да наставите са великим жаром и енергијом да се боримо и сви виде да вас је свакога дана све више. Не могу то ни њихова лажна истраживања више да сакрију. Ишао сам из Београда у Кикинду јутрос, из Кикинде за Лесковац, после ћу и на телевизијску емисију и ништа ми није тешко јер знам да ове досманлије, ове лопуже, издајнике морамо да победимо. Они ће да вам кажу у једном тренутку – па немојте да нас називате лоповима. Па шта треба да кажемо, они који противправним путем отуђују део друштвене и државне имовине, не знам како, српска реч је лопов или лопужа и разуме цео народ шта се каже. Њих виђате са коферима и једни друге хватају са коферима, а нас које гледају са лупама и микроскопима не могу да виде ни с кесама ни торбама, ни коферима и због тога смемо у очи да вам погледамо у сваком тренутку.

Подсетио ме је Брана Црнчевић на нешто око нашег Војислава, нашег председника. Имамо поступак пред Адвокатском комором да му овај Ван дер Спул не буде бранилац у приправности или стендбај адвокат, како они то називају. Пуномоћници смо Красић и ја, и требало би тамо да идемо да заступамо Војислава, да уопште не дозволе да он буде постављен на то место јер Војислав Шешељ има жељу да се брани сам, као што знате. Они то и до овог тренутка одбијају. Дозволили су и Милошевићу да се брани сам. Имају случај из прецедентног права где морају да дозволе право да се човек брани сам ако то жели, да не причамо о његовом професорском, правничком образовању. Онда ми је Војислав рекао јуче једну ствар, каже – ако случајно не одустану од тога, што би било правничко дивљаштво, што би било нешто што је апсолутно незабележено, тог суђења неће бити. Рећи ћу вам шта значе те Војислављеве речи. Војислав у томе неће учествовати и најавио ми је да, када би кренуло суђење а да му поставе браниоца у приправности, да би се он одлучио и на штрајк глађу, а ви знате колико је то тешко и знате да то неће да ради човек без велике нужде јер реч је о правом штрајку а не о ономе како су код нас, у нашој земљи зарад политичких поена штрајковали па у паузи мало јагњетине и прасетине и онда заврше посао, баш као што је то радио она несрећа од Вука Драшковића својевремено, ако се сећате.

Ми данас у нашој земљи, да видите против кога се боримо, у политичком смислу, наравно. Боримо се против оних који су једног човека, једну војничину, Милисав Панчић мислим да му је име, јел' тако генерале, потпуковник војске Србије и Црне Горе, живи са породицом у касарни, пензионисан је са 42 године само зато што је био на испраћају Слободана Милошевића. Пензионисао га Зоран Станковић, каже није добар зато што је отишао на испраћај свог некадашњег врховног команданта и сад – с породицом на улици. Отпустили су са посла ћерку и супругу Јова Ђога, зашто, па он је пријатељ с Ратком Младићем био па сад 'ајде да му отпусте и ћерку и супругу да немају хлеба да једу. Нема ствари коју нису урадили против Србије, тај Станковић заједно са осталима хапсио је сина генерала Младића тражећи да син изда оца. С таквим људима ми имамо посла. Да вас на једну ствар упозорим, кад с таквима имамо

посла, да знате да они неће презати ни од чега, свим средствима ће се служити. Они вам показују да ће људе без хлеба да оставе, да ће људима животну егзистенцију да угрожавају само зато што другачије мисле, само зато што њима сметају. И не само њима, него и њиховим женама и њиховој деци, на исти начин као што њихове газде убијају по Републици Српској, рањавају децу, као оног малог Абазовића, што су му убили мајку, која је крива зато што је стала на врата и рекла – није мој муж ту, док је он покушао од зликоваца да побегне, па су и њега замало убили. Е, против таквих се данас у политичком смислу боримо. Немојте да имате илузије, ја немам илузија да они мисле демократским путем да прихвате шта народ и грађани мисле. Наша победа мора да буде чиста као суза, уверљива и убедљива, да им буде јасно да гласа не смеју против тога да кажу колико ће већи део грађана Србије да буде за Србију а против оних који су најгори лажови Србије. Они имају проблем и са мртвим Слободаном Милошевићем и са живим Војиславом Шешељом, јер живог Војислава Шешеља никада неће моћи да сломе, он је и данас бодар и ведар кад се јави. Он нама говори – трчите, борите се за Србију, радите више, радите јаче, насмејанији је од нас и кад имамо проблеме, каже – издржите, наставите, радите више и то је оно што ја вама хоћу да кажем, то је његова порука целој Србији јер само тако можемо да их победимо. Имали су проблем са оптужницом против Милошевића, сад имају са оптужницом против Воје Шешеља, шта ће сад да раде. Говорили су, да би доказали тобожњу кривицу Слободана Милошевића, како су све јединице биле под командом ЈНА, јел' тако било, под командом ЈНА и Територијалном одбраном па је онда тобож крив Милошевић, како сад Шешељу да кажу да нису биле под командом ЈНА него под не знам чијом командом. Како ће да кажу – криви сте за удружени злочиначки подухват, кад у оптужници Војиној пише – он се удружио са Слобом Милошевићем 1. фебруара, а у Слобиној пише да се удружио са Војом Шешељом 1. августа, јел' су се удружили 1. фебруара или 1. августа. Остаде им шест седам месеци између да се не зна ко се с ким удружио, или што би Воја Шешељ у овој књизи рекао – изгледа да сам се ја сам са собом удружио тих седам месеци. То су њихове муке, јер не знају шта ће са Војиславом Шешељом, не знају шта ће против мртвог Слободана Милошевића.

Погледајте их, најгори у Србији, како данас управљају овом земљом. Како су скочили они који су нам држали тираде, који су нас учили васпитању, тобожњој моралности, немојте да говорите о мртвима кажу, а ми изричемо политички став, ништа друго, а они на дан убиства Слободана Милошевића кажу Слободан Милошевић ће да гори у паклу, јесте чули то, и од Вука Драшковића и од свих других. Показали су какви су, показали су да све време лажу, показали су да је све што говоре и раде превара и обмана.

Видим овде и старије људе, и средовечне, али видим и много младих, видим да се диже Србија, неће више зулум њихов да трпи. Ова књига је историјски документ о којем ће се причати за 20, 30 и 50 година. Тада ће се говорити о томе како су постојали неки Срби који су смели да дигну главу против окупатора, који су смели да кажу, слобода нам је преча од свега, наше име и презиме нам је прече од свега, ово због наше деце и због наше будућности радимо. То је радио Милошевић, то ради данас Војислав Шешељ и то треба да ради цела Србија.

Ја знам да они нас не могу да победе. Чиме да нас уплаше, шта да нам кажу, шта да нам ураде, шта то могу да направе, да лажу преко њихових телевизија и шта ће онда, појаве се на било којем телевизијском дуелу, ако хоћете жаргонски речено добију по носу и онда опет морају да ћуте две недеље док опет не крену с неким новим лажима, а народ све то види, а живи све бедније, живи све теже. Захвалан сам вам што сте дошли у оволиком броју. Хвала вам, хвала вам што бринете о Србији, хвала вам јер знам да ви бринете и о Косову и Метохији, хвала вам јер знам да бринете о нашој деци, хвала вам јер сте овим дали велику подршку и нашем председнику Војиславу Шешељу, хвала вам за све што чините за Србију а ми ћемо се трудити да вам у ослобађању Србије помогнемо. Хвала вам најлепше.

Водитељ: У име свих вас ја се захваљујем свим нашим данашњим гостима на свему ономе што су нам казали и на времену које су нам посветили.